

Capitolul al doilea

1

Să nu te iezi niciodată la bătaie. Nu mai făcusem asta de ani în sir. Până într-o zi, când m-am luat la bătaie cu niște chinezi „care eliberau niște viețuitoare“ în râu.

Să fim înțeleși, n-am nimic împotriva eliberării viețuitoarelor. Face parte din religia noastră. Bineînțeles că mănânc carne; de fapt, îmi place orice fel de carne proaspătă, vită și oaie de la măcelarii musulmani din Lhasa, pui, rață și porc aduse cu camionul în Tibet, ce vreți voi. Nu prea mă dau în vînt după pește, deși mănânc. Există mulți tibetani care nu mănâncă pește sau crustacee. Aceștia sunt de părere că trebuie să omoare doar acele viețuitoare pe care chiar le mănâncă. În ceea ce mă privește, mie nu-mi place gustul, pur și simplu. Odată, am fost împreună cu niște prieteni chinezi în provincia Guizjou și am încercat niște carne de câine. Oricum, sunt consumator de carne, prin urmare nu îi pot blama pe cei care omoară animale ca eu să le pot mâンca.

În copilărie, obișnuiam să mă joc în râul Lhasa împreună cu prietenii mei. Credincioșii eliberau peștii în apele râului, iar noi aşteptam în aval, îi prindeam și ii vindeam înapoi negustorilor de la care ii cumpăraseră ei. Odată, am văzut pe cineva dând drumul unei şopârle în apă, care a început să înnoate frenetic, deoarece observase că un grup de broaște-țestoase de pe marginea râului venea după ea. Cred că a fost una dintre cele mai însăjătoare amintiri din copilăria mea. Mai târziu, i-am auzit pe oameni spunând că trebuia să ai grijă ce eliberezi și unde, altminteri nu faci decât să condamni la moarte biata creatură.

Oricum, în ziua aceea, Plum era plecată din oraș, iar eu mă plăcuseam. Mă plimbam pe malul râului, gândindu-mă la una, la alta, de exemplu, la Plum și la statueta Tara. Deși trecuseră câteva săptămâni, un lucru nu se schimbă: când i-o trăgeam lui Plum, nu mă puteam gândi decât la statueta Tara. Înainte, în toate fanteziile mele apărea genul de femei cu care făceai sex o dată, apoi le abandonai, de fiecare dată alta, însă acum era Tara sau nimic. Nu mi se mai scula pentru Plum, ci doar pentru Bodhisattva. Trebuia să-mi imaginez că făceam sex cu o zeiță, doar ca să pot să-o fac pe Plum să cred că totul era doar pentru ea. Ciudat era că Tara reușea să mi-o scoale nu o dată, nu de două ori, ci de câte ori voi am, cât timp voi am. Îmi înțeplinea orice dorință. Era ca atunci când se topea zăpada de pe munte – cu cât beai mai mult, cu atât curgea mai mult. Plum a spus că eram din ce în ce mai bun la pat. Era superericită cu mine.

Total funcționa de minune atât timp cât pofta carnală și dragostea nu se amestecau, atât timp cât micuțul și stăpânul

lui își vedea de ale lor. De fapt, atâtă timp cât aveam fantezii cu Tara, puteam rămâne cu Plum multă vreme.

Atunci de ce eram atât de furios? Problema era că nu îmi plăcea deloc ceea ce făceam. O dezamăgeam pe Plum și o jigneam pe Tara. La suprafață, duceam un trai bun, însă înăuntrul meu eram condamnat să rătăcesc în tenebrele *samsarei*. Nu procedam bine. Dacă exista iad, atunci mă îndreptam într-acolo, iar dacă exista o viață următoare, atunci aveam să mă reîncarnez într-o fantomă infometată sau într-o fiară. Dacă păcătuiai, venea și vremea să dai socoteală. Deși nu credeam în karma sau în altceva, tot aveam senzația că mă afundasem în rahat până în gât.

Uitasem că, în preajma zilei de naștere a lui Buddha, mulți oameni eliberau pești și alte viețuitoare. Am văzut un grup vesel de bărbați și femei coborând din autobuze. Trei bărbați cărau un acvariu mare în care se aflau broaște-țestoase. Ele aveau carapacea brăzdată și erau mai mari decât broaștele *chapatti* indiene. Cu cozile lor lungi, păreau niște fiare feroce. Era evident că nu erau broaște-țestoase tibetane. „Ce sunt alea?“ am întrebat. Unul dintre bărbați mi-a spus că erau din America. M-am gândit la șobolanii chinezesci care au dus la extincția șobolanilor tibetani și am reacționat din instinct: „Nu le puteți da drumul aici!“ N-am spus de ce, doar am încercat să îi împiedic. I-am îmbrâncit și i-am caftit puțin, nu prea tare, însă cineva a chemat poliția și am fost duși cu toții la secția de poliție.

Erau mulți și toți au susținut că eu am iscat scandalul, ceea ce se poate să fi fost adevărat. Nu-mi făceam griji. Știam că Plum avea să trimítă pe cineva să mă scoată de acolo. Acel schimb de pumni m-a revigorat și am început să derulez în minte mișcările pe care le făcusem și pumnii

pe care îi aplicasem. Oricum, n-a trecut mult până când a venit Shao și mi-au dat drumul. N-a spus prea multe, doar că Plum se întorsese acasă și voia să merg la spital să-mi fac un control de rutină și să obțin o adeverință de la medic. Dacă rănilor mele nu erau grave, urma să mă întâlnesc cu ea la cină, la restaurantul domnului Ouyang, ca să discutăm despre incident.

Întâmplarea făcea că bărbații cu care mă încăierasem se aflau în Lhasa cu afaceri. Poate le spusese vreo clarvăzătoare să meargă și să cumpere broaște-țestoase, apoi să le dea drumul, iar ei le aleseră pe cele americane. Faptul că le eliberau însemna că se rugau pentru noroc. Nu era deloc surprinzător că nu voiau ca eu să-mi bag nasul. Lumea afacerilor fiind mică, poate că aveam ceva cunoștințe comune.

- Deci nu este o problemă gravă? a întrebat Plum.
- Nu, a răspuns domnul Ouyang. Poliția nu se amestecă în conflictele dintre tibetani și chinezi. Preferă ca părțile să ajungă la o înțelegere amiabilă.
- Iar Champie nu a greșit cu nimic, mi-a luat Plum apărarea.

Am aflat mai târziu că tot le-au dat drumul broaștelor-țestoase în râu. Sincer, puțin îmi păsa de broaștele-țestoase, de pești și chiar de creveți. Nu eram zeița milei. Nu făcusem decât să-mi vărs amarul, iar bărbații aceia s-au nimerit să îmi taie calea.

Când m-am trezit, a doua zi dimineața, m-am gândit la un motiv ca să o părăsesc pe Plum. Dacă i-aș spune că

m-am îndrăgostit de altcineva? Că eram pregătit să renunț la tot pentru dragoste? Nu exista oare și vorba aceea: „În dragoste și în război totul e permis“? Suna bine. Îmi plăcea; cel puțin, îmi plăcea mai mult decât să spun că nu mi se mai scula. Firește că Plum se va supăra, deoarece ură să fie părăsită. Habar nu avea că doar la asta mă gândeam în fiecare zi. Dar oare nu s-ar supăra și mai tare dacă aş fi sincer și i-aș spune că o părăseam pentru că nu mai făcea nimic pentru mine și voi am să ies din relație? Indiferent ce mă gândeam să spun, avea să fie distrusă. Nu puteam decide care variantă era mai puțin dureroasă.

Când am dus-o pe Plum la magazin dimineața, A-Lan mi-a spus să merg la aeroport să aștept niște persoane. Mi-a dat două pancarte. Pe una erau scrise trei nume: secretarul general și doi manageri de la AIMN, Asociația Industriei Metalelor Neferoase. Pe a doua era scris un singur nume: Shell. Îmi dădeam seama cât de importanți erau oamenii după felul în care îi așteptam la aeroport. Dacă erau persoane foarte importante, Plum mă însoțea în mașină. Dacă erau cu adevărat importante, ea împrumuta Audiul lui Shao și mergea ea însăși să îi aștepte la aeroport, lăsându-mă pe mine în urmă. Dacă nu erau persoane importante, trebuiau să se descurce singure. Cele trei persoane se aflau undeva la mijloc, iar faptul că eu trebuia să aștept cele două grupuri care soseau în același timp îi făcea să pară și mai puțin importanți. Însă cu asta mă ocupam, să duc și să aduc oamenii, aşa că îmi voi face treaba bine oricum.

Am culcat unul dintre scaunele de pe rândul din spate, lăsând un singur scaun ridicat. Așa era designul Land Cruiserului, aveai mai mult loc pentru bagaje. O persoană